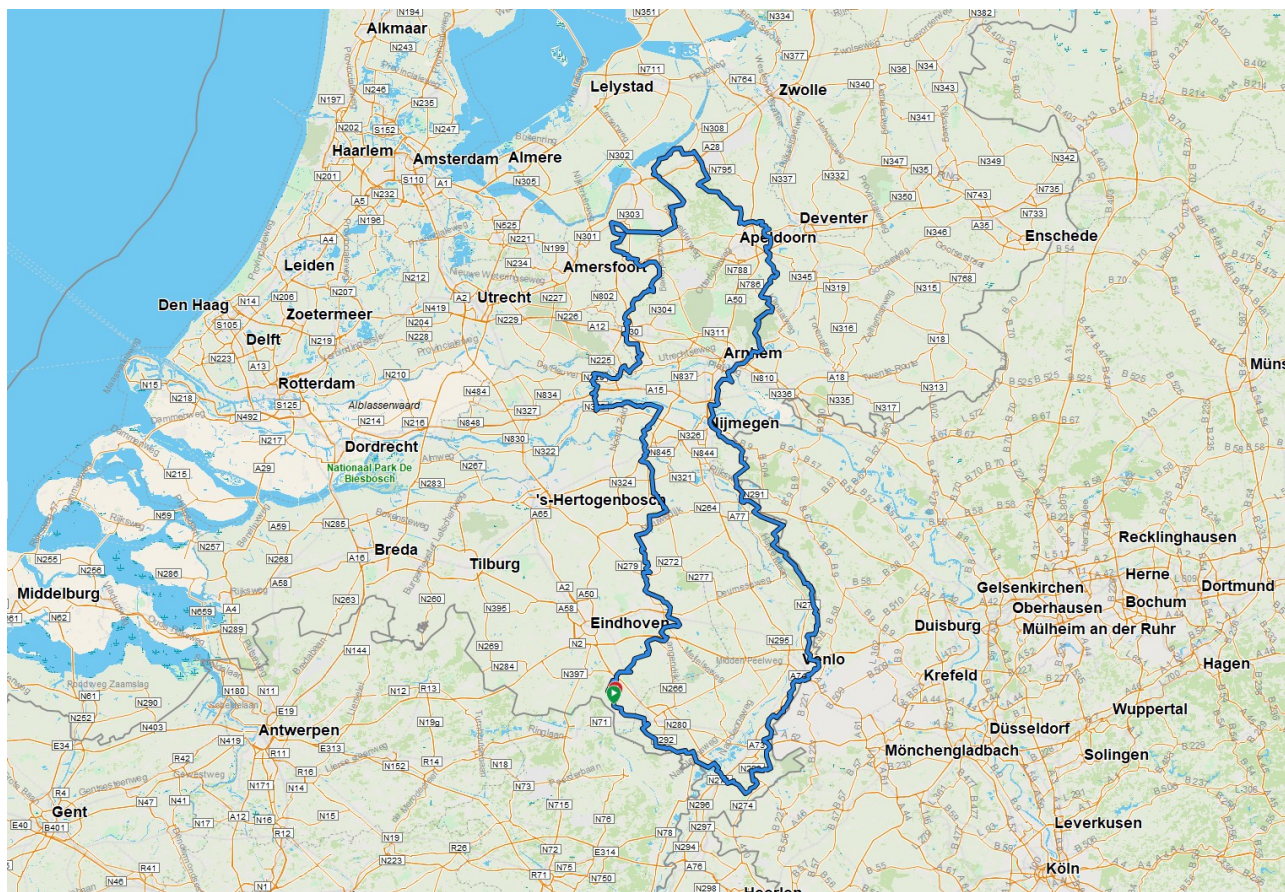

Gekkenwerk; Parijs-Brest-Parijs op Nederlands grondgebied

Op donderdagavond 16 juli 2026 was het eindelijk zover. Na een lange voorbereiding gingen William Kissen (de initiator), John Beerten en Erik de Laat 's avonds op 22 uur van start voor het eerste deel van een fietstocht over meer dan 1000 km (1010 om precies te zijn), opgedeeld in twee delen. Het eerste deel is 553 km lang (zie onderstaand kaartje). Het tweede deel heeft "maar" een lengte van 457 km (zie verderop).

De routes komen beide terug bij het vertrekpunt namelijk Gastel. Na de eerste ronde is het de bedoeling dat de randoneurs (zo mogen ze zich wel noemen) even thuis gaan pitten, om zich vervolgens te storten op het 2de deel van de route. Deze slaappauze heeft in de planning slechts een wekkertijd van 2 uur.

Deel 1: donderdag 22 uur tot en met vrijdag 22 uur

Vanaf startplaats Gastel, zwaaiden ze hun partners gedag en togen in het donker richting de Duitse grens. Met de lampjes aan en de Garmin op nachtluchtstand moesten ze de eerste uren hun weg zien te vinden. Het begin is bekend terrein. Via Stramproy en Wessem stevenden ze naar Montfoort en Sint-Odillenberg naar Herkenbosch (ongeveer het zuidelijkste puntje van dit deel van de route). Vandaar gaat het noordwaarts langs en soms net over de grens van onze Oosterburen. Het prachtige natuurgebied in de omgeving van Herkenbosch is bij het licht van een “zaklampje” niet echt zichtbaar. Wel werden ze soms verrast door het wild wat zich in het donker beter thuis voelt. Dassen, reeën en vossen kruisten soms onverwachts hun pad. Goed voor de broodnodige afleiding, wat hoe dieper in de nacht hoe meer de slaapreceptoren hun best doen om de ogen te sluiten. En dat is niet handig op een fiets met smalle bandjes. Tegen de tijd dat het morgenrood de hemel begint te kleuren, krijgt het drietal al de contouren van Nijmegen in zicht. Voor menigeen tijd om de fiets op de drager te zetten. Zo niet voor deze stoere “deurtrappers”, die dan nog bijna 400 km voor de wielen hebben.

Een nachtelijke rit is sowieso een hele inspannende bezigheid. Bij het ontbreken van een volgwa-gen, is een extra complicatie: hoe vul ik op tijd de enorme hoeveelheden te nuttigen spijs en drank aan. En als in de nachtelijke uren er niet of nauwelijks iets open is, is na een uur of acht fietsen de voorraad proviand in zak en tas er al aardig doorheen gejaagd. Bij het ochtendkrieken volgt een speurtocht naar watertappunten, winkels, broodbakkers, benzinestations, hotels en het onuitputtelijke potentieel aan behulpzame burgers langs de route. En dat is een vast ritueel in het hele traject van beide routedelen. Een hongerklop of een uit evenwicht geraakte vochtbalans, is het laatste wat de heren kunnen gebruiken. Gelukkig zijn ze daar niet tegenaan gelopen. Een goede planning vooraf ook op dit punt, werpt altijd zijn vruchten af.

Na Nijmegen stoomt het drietal door richting Arnhem, Laag Soeren, Eerbeek, Klarenbeek, Apeldoorn, dwars door het oostelijke deel van de Veluwe om uiteindelijk in Nunspeet met het Veluwe Randmeer het verste punt van de route te bereiken. Een prachtig fietsgebied, waar ze de gedachten even kunnen verzetten door te genieten van de natuur, die om elke bocht weer verrast. Maar het doet niets af aan de vermoeid rakende benen met op de teller eal een respectabele afstand van ongeveer 300 kilometer. De weersomstandigheden maken een duik in het meer aanlokkelijk, maar daar hebben zij zich maar niet aan gewaagd. Dan kom je de fiets niet meer op. Er staan immers nog 250 kilometer te wachten.

De fietsen daarom gekeerd naar het zuiden. Dat gaat niet in een rechte lijn naar de finish. Om de 553 kilometer vol te maken zwaait het ploegje na het westelijk deel van de Veluwe via Putten en Voorthuizen naar Rheden (je moet toch ergens de Rijn over) om vervolgens minder bekende plaatsen als Lienden en Ommeren met een bezoek te vereren. Waarschijnlijk heeft alleen de plaatselijke bakker of supermarkt iets van de heren gemerkt en veel winst zullen ze niet gemaakt hebben. William heeft namelijk de neiging overal op af te dingen met zijn bekende uitspraak “er moet iets af of iets bij”.

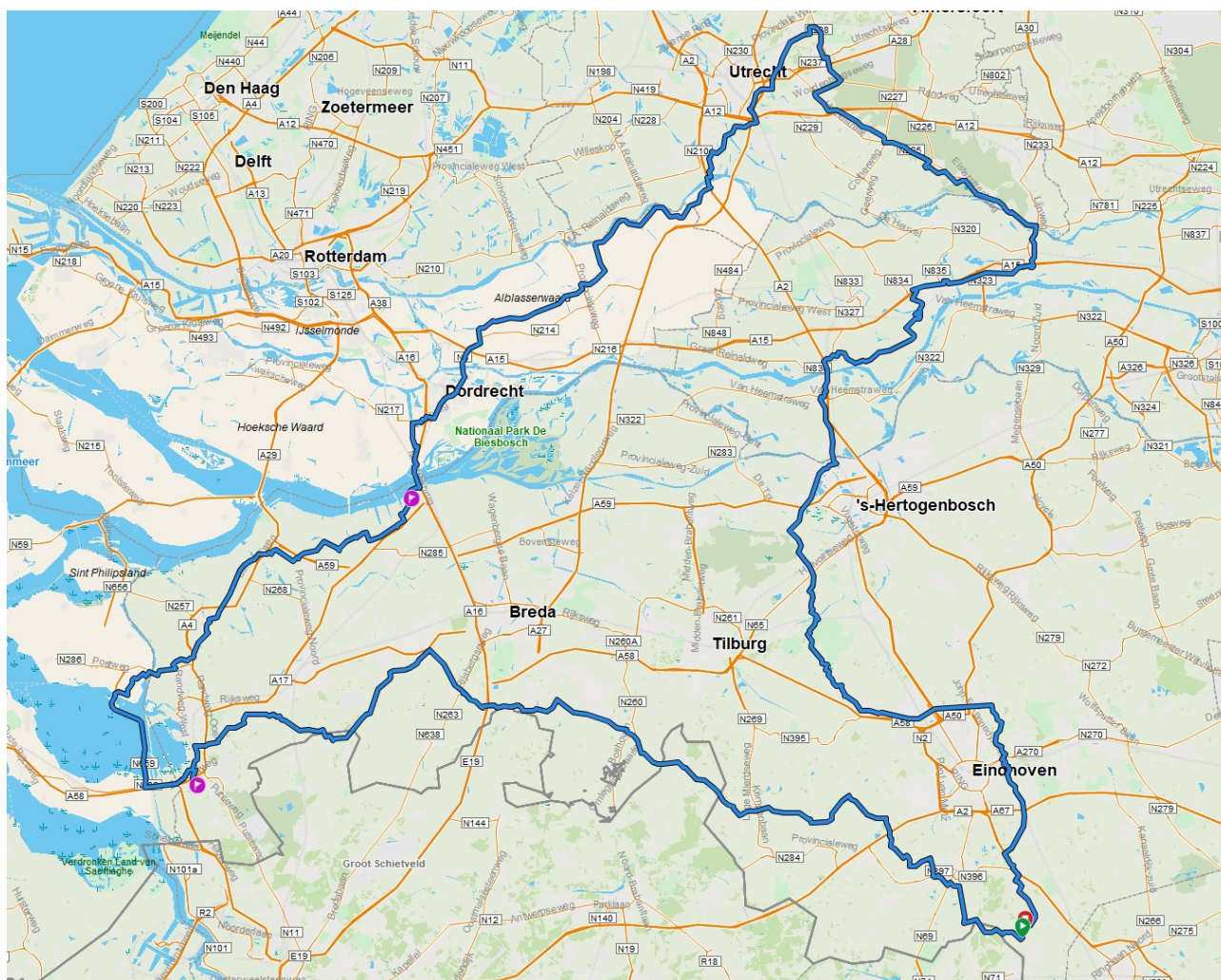
Beneden Leeuwen is bekender en een prima punt om de Waal over te steken. De Maas is de volgende waterweg die je zonder brug of pont niet kunt passeren. Of je moet wel heel veel van zwemmen houden. Bij Ravenstein ligt een brug en dat is een stuk comfortabeler dan een zwempartij. In Ravenstein kun je volgens de toeristische info een mooie stadswandeling maken, maar dat hebben ze bewaard voor een volgende keer.

De tocht gaat verder richting Helmond en dan is de finish al bijna te ruiken. 25 kilometer is bij een normale zondagsrit een peulenschilletje. Maar als de teller al op 510 kilometer staat, dan voelt dat toch anders. Je weet wel “de laatste loodjes”. Zeker als die ook nog met lamplicht moet fietsen. Ze

waren maar wat blij dat ze uiteindelijk het licht van de lantarenpalen van Gastel als een erehaag zagen oplichten, gevolgd door het applaus van wachtende supporters. Het eerste deel van deze monstertocht is tot een goed einde gebracht. Behalve een lekkende band van William is er ook geen averij opgelopen. En ook dat is winst.

Deel 2 van de ronde

Tja, nog maar eens 457 km overbruggen. Weer 24 uur buffelen door het vlakke land. Twee uur na de aankomst van gisteren loopt de wekker al weer af. Dan ben je niet echt hersteld, laat staan dat je wakker op de fiets klautert. En dat is wel wenselijk gezien de route op onderstaand kaartje.

De banden opgepompt, de tassen en zakken weer volgeladen met vreterij en de bidons tot de nok toe gevuld, gaat het gezelschap op weg voor de tweede ronde. Nu de andere kant uit, namelijk richting de kust. Uiteraard is het eerste deel bekend terrein. Wegen naar en rondom plaatsen als Valkenswaard, Riethoven, Steensel en Vessem kennen ze als hun broekzak. In de duisternis van de nacht ziet dat er wel wat anders uit. Temeer ook omdat het lichaam niet bepaald in standje “actief” staat. Slaapgebrek en de vermoeienissen van de dag ervoor eisen hun tol. Je ogen willen dicht, terwijl je ze hard nodig hebt op de weg. Je benen verlangen naar de bank, maar in plaats daarvan

moeten ze aan de slag met de pedalen. En dan moet ook het geheugen uit de slaapstand om lichaam en geest in balans te houden. Je moet er in het begin doorheen, zoals William het verwoorde. Waanvoorstellingen en visuele hallucinaties (dingen zien die er niet zijn) liggen op de loer en kunnen dan zo dominant worden dat ze lastig te onderscheiden zijn van de werkelijkheid. En daar kregen ze allemaal mee te maken. Maar bij William lieten die zich niet wegdrukken. Hij koos de verstandige weg en in de buurt van Dordrecht (200 km ver), stapte hij met pijn in zijn hart (en benen) uit de koers. Hulde, om in de roes van het avontuur te onderkennen dat verder rijden niet meer verantwoord is.

John en Eric hadden het geluk dat ze de er wel doorheen kwamen en zo hun weg konden vervolgen.

Die eerste 200 km liepen vanaf Vessem, naar Poppel en verderop geheel door het West-Brabantse land. Chaam is bekend van de wielerskoers en Woensdrecht van de vliegbasis. Maar dan is het mooi geweest en werd het tijd om het stuur naar noordelijke richting te verleggen. Via de winderige Oesterdam kom je op het vlakke land van Tholen. Steenberg en Dinteloord liggen op de weg naar de Moerdijkbrug over het Hollands Diep. Kaal en vlak landschap waar de wind vrij spel heeft. In Dordrecht en Papendrecht is het uitkijken met de drukte en dat geldt ook voor Utrecht. Ze doen nog even het KNMI in De Bilt aan en snuffelen nog even in Den Dolder rond. De verleiding om daar de trein te pakken is dan wellicht groot, maar dat stond niet in het draaiboek. Overigens wel het verste punt in noordoostelijke richting.

Het stuur gaat vanaf daar naar het zuiden. Door een bosrijk gebied wat de tocht een stuk plezieriger maakt. Ook nu is Rheden de oversteekplaats van de Rijn. De Waal steken ze nu niet over bij Beneden-Leeuwen, maar het tweetal kachelt door naar Zaltbommel om daar deze waterweg te passeren. Van Zaltbommel naar Vlijmen is gezien het aantal kilometers wat al is afgelegd maar een klein eindje. De Bosschebollen, daar rijden ze met een boog omheen. Al dat slagroom komt de pedaalslag niet ten goede en zou de maaginhoud nog meer belasten. Dan is de rit door de Campina een veel inspirerend deel van de route. En als je dan het historische dorp Oirschot binnen fietst en daar enkele maten je staan op te wachten om het laatste stuk de heren de wind uit de zeilen te nemen, weet je dat het er bijna op zit. John nam de tijd om in het mooie Oirschot even de benen te strekken en er nog wat "kolen" op het vuur te gooien. Maar Erik wilde het fietsritme niet verstoren, bang dat hij na de stop de benen niet meer over het zadel kreeg. Hij ging dus solo verder. Die voorsprong was hij echter al snel weer kwijt toen de "helpers" met John aan hun achterwiel, de gaskraan wat verder opdraaiden. Na de aansluiting moet het gezelschap nog langs het kanaal helemaal naar Son en Breugel, voordat ze mogen afbuigen naar Nederwetten, Geldrop en Heeze. Op de smalle paden van het natuurgebied de Groote Heide is het bij het vallen van de avond nog wel opletten. Je wilt op het einde van zo'n lange dag niet de pech hebben van een valpartij op het asfalt. Tegen zaterdagavond 22 uur, zien dan eindelijk de supports voor de 2de maal de fietslichtjes in de verte verschijnen. Met een ruim applaus en een dikke knuffel van de familie en vrienden kunnen ze hun vermoeidheid even vergeten. Wat een prestatie, waar, zoals William de dag erop nog maar eens benadrukte: hier spreken ze over 40 jaar nog over. En zo is het.